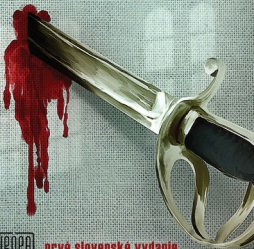

Sir Arthur Conan Doyle

CLOOMBERSKÁ ZÁHADA

EUROPA

prvé slovenské vydanie

Sir Arthur Conan Doyle

EUROPA

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

U. fond
na podporu
umenia

Alonzo Doyle

edición
Renfield
Zväzok 24

Sir Arthur Conan Doyle: Cloomerská záhada

Preklad © Katarína Kvoriaková 2019

Doslov © Tomáš Horváth 2019

Redakčná úprava a poznámky © Martin Plch 2019

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2019

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2019

Ako dvadsiaty štvrtý zväzok edície Renfield
vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2019

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-72-0

CLOOMBERSKÁ ZÁHADA

Prvá kapitola

EXODUS WESTOVCOV Z EDINBURGHU

Ja, John Fothergill West, študent práva na Univerzite St. Andrews, sa svoje vyhlásenie pre verejnosť pokúsím na nasledujúcich stranách spísať stručne a vecne.

Nemám v úmysle naháňať úspech v oblasti literatúry pôsobením svojho štýlu či umeleckého vykreslenia udalostí a vrhnúť tak ešte tmavší tieň na prazvláštne okamihy, o ktorých vám rozpoviem. Mojmím najvyšším cieľom je, aby tí, ktorí o týchto udalostiach niečo vedia, mohli po prečítaní tejto knihy podporiť moje rozprávanie bez toho, aby našli čo i len jediný odstavec, v ktorom by som pravdu prikrášlil alebo z nej ubral.

Ak dosiahnem tento cieľ, spočiniem nanajvýš uspokojený výsledkom svojho prvého, a zrejme aj posledného, literárneho dobrodružstva.

Mojím zámerom bude opísať sled udalostí v presnom poradí s využitím dôveryhodných klebiet v prípade skutočností, ktorých som nebol očitým svedkom. Teraz mi však priatelia pomohli s nápadom, ktorý sa javí menej náročný pre mňa a oveľa uspokojivejší pre čitateľa. Nejde o nič viac ani menej ako o snahu využiť viacero získaných rukopisov súvisiacich s témou a k nim pridať priame dôkazy od ľudí, ktorí mali príležitosť dobre poznať generálmajora J. B. Heatherstona.

Pri uskutočnení tohto zámeru predložím verejnosti svedectvo Israela Stakesa, bývalého kočiša sídla Cloomber Hall, a Johna Easterlinga, F.R.C.P. Edin, ktorý teraz

vykonáva lekársku prax v Stranreari v okrese Wigstow-
shire. Navyše pripojím doslovný záznam vytiahnutý z den-
níka zosnulého Johna Berthiera Heatherstona pojednáva-
júci o udalostiach, ktoré sa odohrali v údolí Thull na jeseň
roku 1842, ku koncu prvej britsko-afganskej vojny, s opi-
som šarvátky v priesmyku Terada a smrti muža známeho
ako Ghúlab Šach.

Vyhradzujem si povinnosť vyplniť všetky medzery
a štrbiny, ktoré by mohli v rozprávaní zostať. Takýmto roz-
vrhnutím som sa zosunul z pozície autora na obyčajného
zberateľa faktov. No na druhej strane, moja práca už viac
nespočíva v odvíjaní samotného príbehu, ale rozšírila sa na
rad prísazných vyhlásení.

Môj otec, John Hunter West, bol uznávaný orientalista
i znalec sanskritu a jeho meno stále zaváži v kruhoch, kto-
ré sa týmito záležitosťami zaoberajú. Práve on ako prvý,
v tesnom závесе za sirom Williamom Jonesom¹, pritiahol
pozornosť k veľkej hodnote ranej perzskej literatúry a jeho
preklady autorov od Háfiza až po Attara z Nišapuru si vy-
slúžili vrúcne pochvaly od baróna von Hammer-Purgstallu²
z Viedne a iných uznávaných kontinentálnych kritikov.

Vo výťažku *Orientalisches Scienzblatt* z januára 1861
bol označený ako *Der berühmte und sehr gelhernte Hun-
ter West von Edinburgh – Vychýrený a učený Hunter West
z Edinburghu* – ten článok, ako som si dobre pamätal, si
s ospravedlniteľnou márnivosťou vystrihol a uchoval medzi
inými ctenými rodinnými archiválami.

Vyštudoval za advokáta, respektíve právnika Koruny,
ako sa tomu hovorí v Škótsku, no jeho učená záľuba mu
zabrala priveľa času, takže na vykonávanie profesie mu ho
už viac nezostávalo. Keď sa po ňom klienti zháňali v kan-
celárii na George Street, zväčša ho napokon našli zahraba-
ného v zákutiach Kráľovskej advokátskej knižnice, alebo

1 Sir William Jones (1746 – 1794) – významný britský orientalista a právnik

2 Joseph von Hammer-Purgstall (1774 – 1856) – slávny rakúsky orientalista
a historik

ako starostlivo študuje plesnivé rukopisy Filozofického inštitútu, kde si svoj mozog precvičil viac nad zákonníkom, ktorý byzantský cisár Justinián I. vydal päť storočí pred narodením Krista, než nad spleťtými problémami škótskeho zákonodarstva devätnásteho storočia.

Preto sa vonkoncom nemožno čudovať, že s rastúcim poznaním jeho advokátska prax upadala, až do okamihu, keď dosiahol zenit slávy a zároveň dno svojho majetku. Na žiadnej z jeho domovských univerzít nemali miesto pre výučbu sanskritu a ani záujem o jediný duševný tovar, ktorým disponoval. Preto nebyť dobroty a štedrosti jeho nevlastného brata Williama Farintoshu, veľstatkára z Branksome vo Wigtownshire, museli by sme sa uchýliť do vznešenej chudoby a utešovať sa aforizmami či citátmi Firdusiho, Omara Khayyama a jeho ďalších obľúbených východných mysliteľov.

William Farintosh vlastnil pozemky, ktorých rozsiahle pláne mali, bohužiaľ, ten najneúmernejší pomer k ich hodnote. Tvorili totiž najbezútešnejšiu a najvyprahnutejšiu plochu v celom bezútešnom a vyprahnutom grófstve. Starý mládenec mal však len nevelké výdavky a zarábal na prenájme roztrúsených chatrčí i z predaja gallowayských poníkov, ktoré choval na vresoviskách. Mohol si teda dovoliť žiť, ako sa na statkára patrí, a zároveň si do banky odkladať pozoruhodnú sumu.

V dňoch nášho relatívneho blahobytu sme o našom príbuznom počuli málo. No keď sme boli v koncoch, doručili nám list, ktorý nám ako strážny anjel priniesol istotu súcitu a spásnu úľavu. Statkár z Branksome nám oznamoval, že jedna strana pľúc mu už istý čas slabne a doktor Easterling zo Stranraeru mu dôrazne odporučil stráviť tých pár zostávajúcich rokov v nejakom priaznivejšom ovzduší. Zauznie si preto, že sa vydá na juh Talianska, a prosil nás, aby sme sa počas jeho neprítomnosti postarali o sídlo v Branksome. Môjmu otcovi ponúkal pozíciu správcu majetkov a plateného zástupcu, čo nás vytrhlo zo strachu z chudoby.

O matku sme už pred pár rokmi prišli, preto sme si museli poradiť len ja, otec a sestra Esther. Iste si teda viete ľahko predstaviť, že nám netrvalo dlho rozhodnúť sa, či prijať veľkorysú statkárovu ponuku. Otec sa do Wigtownu vydal ešte v tú noc, kým Esther a ja sme ho nasledovali o dva dni neskôr. Odnášali sme si dve zemiakové vrecia plné učebníc a iných vecí z našej domácnosti, ktoré stáli za tie ťažkosti a výdavky na prepravu.

Druhá kapitola

O ZVLÁŠTNÝCH UDALOSTIACH A PRÍCHODE NOVÉHO NÁJOMNÍKA DO CLOOMBERU

Sídlo Branksome sa v porovnaní s príbytkom akéhokoľvek anglického veľkostatkára mohlo javiť ako úbohé miesto na život. Po našom dlhom pobyte v dusnom mestskom apartmáne sme ho však považovali za veľkolepé a nádherné. Budova bola rozsiahla a nízka s červenou škridlou strechou, s oknami vyplnenými kosoštvorcovými vitrážami a množstvom priestranných izieb s dubovým obkladom a stropmi sčernými od dymu. Pred domom sa rozprestieral skromný trávnik a po celom jeho obvode rástli štíhle, divoké a zle narastené buky, všetky pokrútené a zoschnuté od neustáleho náporu spŕšok morskej vody. Ďaleko za ním ležala dedinka Branksome-Bere – nanajvýš tucet domčekov – obývaná neokrôchanými rybármi, ktorí k statkárovi vzhliadali ako k prirodzenému ochrancovi. Na západe sa tiahla široká žltá pláž a Írske more, kým na všetky ostatné strany sa v dlhých nízkych krivkách na horizonte rozprestierali púste vresoviská, vpredu sfarbené do sivastozelena a fialové v diaľke.

Veľmi neradostne a osamelo sa žilo na pobreží Wigtownu. Človek mohol kráčať mnoho únavných míľ a nezahliadol ani živú dušu okrem bielych, sťažka sa trepotajúcich čajok, ktoré škriekali a vykrikovali jedna na druhú

penikavými, smutnými hlasmi. Veľmi osamelé a veľmi neradostné! Len čo sa Branksome stratil z dohľadu, našli ste ani znak po ľudskej práci okrem miesta, kde sa týčila vysoká biela veža zámku Cloomber Hall. Spomedzi okolostojacich jedlí a smrekov pôsobila ako náhrobný kameň obrovského hrobu. Ten veľký dom, míľu či viac od nášho obydľia, postavil istý bohatý glasgowský obchodník so zvláštnym vkusom a náturou samotára. V čase nášho príchodu ho však už roky nikto neobýval a opustene stál aj so svojimi múrmi vydaný napospas nevlúdne mu počasiu. Jeho okná nemo hľadeli na okolité kopce.

Prázdny a plesnivý slúžil len ako orientačný bod pre rybárov, ktorí sa vďaka nemu naučili nájsť cestu skrz odpudivé útesy dvíhajúce svoje zubaté chrby nad búrlivými vodami vetrom ošľahaného zálivu, akoby tam spalo nejaké monštrum.

Práve na toto divoké miesto priviedol osud otca, sestru a mňa. Nám však jeho osamelosť nenaháňala hrôzu. Po chaose a ruchu veľkomesta a únavnej úlohe udržiavania zdania bohatej rodiny pri zoštíhlenom príjme sme nachádzali pokoj na dlhom obzore a horúcom vzduchu, ktorý nás priam hladil po duši. Tu za nami aspoň nebudú slediť žiadni otravní susedia. Statkár nám zanechal drožku s dvomi poníkmi na obchôdzky po pozemkoch a na vykonávanie bežných správcovsých povinností, kým naša jemná Esther mala za úlohu udržiavať domácnosť a zútulniť starú tmavú budovu. Takú prostú, jednotvárnú existenciu sme tu viedli až do jedného letného večera, keď sa stala neočakávaná príhoda. Predznamenávala zvláštne udalosti, kvôli ktorým som chytil pero do ruky.

Mal som vo zvyku vytiahnuť večer statkárov ľahký čln a nachytať pár tresiek, ktoré nám vynikajúco poslúžili ako večera. Pri tejto pamätnej príležitosti šla sestra so mnou, posadila sa na kormu člna, zatiaľ čo ja som na prove natiahol vlasce. Slnko zapadalo za nehostinné írské pobrežie a majestátno osvetľovalo hladinu, kým dlhá hradba sčervených

mrakov nám meravo visela nad hlavami. Celý šírý oceán doslova prešivali a jazvili karmínové pruhy. Postavil som sa v člne a s radosťou hľadel na veľkolepú panorámu pobrežia, mora a nebies, keď mi sestra šklbla rukávom a krátko, ostro zvolala od prekvapenia.

„Johnny, pozri sa,“ vykrikla, „v cloomerskej veži sa svieti!“ Otočil som hlavu a zísal na vysokú bielu vežičku vztýčenú ponad pásy stromov. Ako som na ňu hľadel, zreteľne som v jednom z okien zazrel žiaru, ktorá náhle zmizla a vzápätí znovu zasvietila z vyššieho okna. Chvíľu sa mihala a nakoniec prebleskla popri dvoch nižšie položených oblokoch. Čoskoro nám však stromy zastreli výhľad. Bolo jasné, že niekto s lampou alebo sviečkou sa vyštveral po schodoch veže a potom sa vrátil do hlavnej časti budovy.

„Kto to, pre všetko na svete, môže byť?“ vykrikol som vlastne skôr pre seba ako pre Esther, pretože prekvapenie v jej tvári mi napovedalo, že ani ona nepozná odpoveď. „Možno si to tam chceli prezrieť nejakí ľudia z Branksome-Bere.“

Sestra pokrútila hlavou. „Nikto z miestnych by sa neopovážil prekročiť brány toho domu,“ dušovala sa. „Navyše, kľúče má správca vo Wigtowne. Ak by aj boli také zvedaví, nikto z nich by sa dnu nedostal.“

Keď som si spomenul na masívne dvere a ťažké okenice chrániace okná na spodnom poschodí Cloomberu, nemohol som inak, než uznať opodstatnenosť sestrinej poznámky. Nezvaný návštevník musel použiť buď nesmierne násilie, aby si vydobyl cestu dovnútra, alebo sa mu nejakým spôsobom podarilo získať kľúč.

Prekvapený touto drobnou záhadou som zamieril na pláž s úmyslom presvedčiť sa, kto by mohol byť ten nevítaný hosť a aké má úmysly. Sestru som zanechal v Branksome a na pomoc som si privolaal Setha Jamiesona, starého morského vlka a jedného z najmocnejších miestnych rybárov. Pod ťaživým príkrovom narastajúcej tmy sme vedno vyrazili na cestu cez vresoviská.

„Potme sa nám dobre nepovodí,“ poznamenal môj spoločník, keď som mu vysvetlil dôvod našej vychádzky a zreteľne zvolnil tempo chôdze. „Veď ani majiteľ sa tam neodváža priblížiť čo i len na škótsku míľu. A to už veru nebude len tak pre nič za nič.“

„Nuž, Seth, je tam niekto, kto sa nebojí,“ povedal som a ukázal na veľkú bielu budovu, ktorá na nás blikala zo šera.

Svetlo, ktoré som pozoroval z mora, sa hýbalo dozadu a dopredu popri oknách na spodnom poschodí, ktoré nechránili žiadne okenice. Náhle som si všimol, že niekoľko krokov za prvým ide druhé, o niečo slabšie. Zjavne teda šlo o dve osoby, jednu s lampou a druhú s voskovou alebo lojovou sviečkou, ktoré si pozorne prehliadali celú budovu.

„Tie kecy si nehajte pre seba,“ zlostil sa Seth, keď pochopil, že ma od môjho úmyslu neodhovorí. „Čo nás po tom, ak sa ta moce dajaký duch abo strašiak? Do takých vecí neradno pchať nos.“

„Preboha, človeče,“ zvolal som, „hádám si nemyslíte, že by tam duch prišiel kočiarom? Čo sú to za svetlá pri bráne?“

„Svetlá koča, pravda!“ vykrikol môj spoločník trochu menej ponuro. „Pome k nemu, pán West, a povypytejme sa skade ide.“

V tom čase sa už všade rozliala tmavá noc, okrem jedinej dlhej a úzkej škáry na západe. Potkynali sme sa vresoviskom a snažili sa dostať na cestu do Wigtownu, k miestu, kde vysoké kamenné stĺpy označujú vstup na cestičku do sídla Cloomber Hall. Pred bránou stál vysoký dvojkoľesový voz a na tenkej hranici trávy lemujúcej hradskú sa pásli dva kone.

„Máte recht!“ potvrdil Jamieson a prizrel sa bližšie na opustené vozidlo. „Ja ho dobre znám. Pán McNeil má taký, správca z Wigtownu – ten, čo má kľúče.“

„Tak by sme sa s ním mohli aspoň pohovárať, keď už sme tu,“ navrhol som. „Schádzajú dole, ak sa nemýlim.“ Ako som hovoril, začul som buchnutie ťažkých dvier a o pár

minút k nám z tmy kráčali dve postavy, jedna vysoká a kostnatá, druhá nízka a hrubá. Tak zanietene sa rozprávali, že si nás ani nevšimli, až kým neprešli popod bránu.

„Dobrý večer, pán McNeil,“ vykročil som vpred a oslovil wigtownského správcu, s ktorým sa tak trochu poznám. Ako som dopovedal, menší z nich sa obrátil tvárou ku mne a ukázalo sa, že som sa v jeho identite nemýlil. No vyšší chlapík podskočil a zdalo sa, že sme ho poriadne rozrušili.

„Čo to má znamenať, McNeil?“ začul som ho pridusene zasyčať na spoločníka. „Toto ste mi sľúbili? Ako to mám chápať?“

„Neznepokojujte sa, pán generál! Nemajte obavy!“ uisťoval ho nízky zavalitý správca upokojujúco, akoby sa prihovárал dieťaťu. „Toto je mladý pán Fothergill West z Branksome, ale čo ho dnes večer privádza sem hore, je nad moje chápanie. No, keďže budete susedia, môžem aspoň toto neočakávané stretnutie využiť na vaše zoznámenie. Pán West, dovoľte, aby som vám predstavil generála Heatherstona. Práve si hodlá prenajať sídlo Cloomber Hall.“

Natiahol som ruku k vysokému chlapovi a ten na ňu váhavo, takmer zdráhavo hľadel. „Zazrel som svetlá v oknách,“ riekol som v snahe vysvetliť svoju prítomnosť, „a domnieval som sa, že sa tu niečo deje. Veľmi ma teší, že som sa rozhodol prísť, pretože mám možnosť zoznámiť sa s váženým pánom generálom.“

Kým som rozprával, uvedomoval som si, že nový nájomca Cloomber Hall si ma z tmy dôkladne prezerá. Ako som stíchol, natiahol ku mne dlhú, roztrasenú ruku a otočil svetlá koča tak, aby mi zalievali tvár.

„Prekristapána, McNeil!“ vykrikol rovnako rozochveným hlasom ako predtým, „tento mládenec je tmavý ako čokoláda. Ved' to ani nie je Angličan. Zaiste nepochádzate z Anglicka, pane!“

„Som Škót, tu som sa narodil a tu ma aj vychovali!“ vyhlásil som a mal som chuť sa rozosmiať, čo ešte väčšmi podnietilo zjavnú nechť môjho nového známeho.

„Vravíte Škót?“ spýtal sa a uľahčene si vydýchol. „Ale to je vlastne jedno, musíte mi odpustiť, pán... pán West. Som nervózny, pekelné nervózny. Poponáhľajme sa, Mc-Neil, do hodiny sa musíme vrátiť do Wigtownu. Dobrú noc, džentlmeni, dobrú noc!“

Obaja sa vydriapali na svoje miesta v koči, správca praskol bičom a vysoký voz sa odtrmácal do tmy, pričom na obe strany vrhal žlté svetlo a vytváral tak žiarivý tunel do čierňavy, až kým hrkotanie kolies doznelo v diaľke.

„Čo si myslíte o našom novom susedovi, Jamieson?“ opýtal som sa po chvíľke mlčania svojho spoločníka.

„Fakticky vyzeral, ako povedal, príšerne nervný. Možno nemá čisté svedomie.“

„Zrejme ho skôr trápí pečeň,“ odvetil som. „Vyzerá, akoby ho skúšalo zdravie. Ale fúka studený vietor, Seth, priateľu, je načase ísť dnu.“

Zaželal som rybárovi dobrú noc a vyrazil som cez vresoviská za veselým červenkastým svetlom, ktoré žiarilo z nášho príbytku v Branksome.

Tretia kapitola

O NAŠEJ ĎALŠEJ ZNÁMOSTI S GENERÁLMAJOROM J. B. HEATHERSTONOM

Ako si iste viete predstaviť, správa, že sa do sídla znovu niekto nast'ahuje, značne rozbúrila pokojné vody našej malej spoločnosti a podnietila náramné špekulácie okolo nových nájomníkov a ich dôvodu vybrať si na bývanie takúto osobitú časť krajiny. Čoskoro vyšlo najavo, že nech ich už hnal akýkoľvek motív, určite sa rozhodli zostať nadhlo, pretože z Wigtownu dorazili do Cloomber Hall inštalatéri a stolári a od rána do noci tam búchali a čosi opravovali. Prekvapivo rýchlo mizli všetky stopy, čo po sebe zanechala nepriazeň počasia, až kým veľký štvorcový dom nebol ako zo škatuľky. Pôsobil, akoby ho len včera postavili. Generál Heatherstone očividne nebral ohľad na peniaze a na svojom obydľí rozhodne nemienil šetriť.

„Zrejme sa venuje štúdiu,“ hádal otec, keď sme o tom počas raňajok diskutovali pri prestretom stole. „Azda preto si vybral takéto odľahlé miesto, aby sa mohol sústrediť na svoje životné dielo a konečne ho dokončiť. Ak sa nemýlim, rád ho nechám prehrabať sa v mojej knižnici.“

S Esther sme sa smiali na tom, ako vzletne rozpráva o dvoch zemiakových vreciach kníh.

„Mohlo by to byť tak, ako vravíš,“ súhlasil som, „no pri našom krátkom rozhovore mi generál nepripadal ako človek s vyberaným literárnym vkusom. Podľa môjho názoru sa tu ocitol z oveľa prozaickejších dôvodov. Asi mu niekto

poradil, že pokoj a čerstvý vzduch prinavrátia zdravie jeho vyčerpanému nervovému systému. Keby ste videli, ako mu pri pohľade na mňa šklbalo prstami, zaiste by vám tiež napadlo, že sa nutne potrebuje zotaviť.“

„Zaujímalo by ma, či má ženu a blízkych,“ uvažovala sestra. „Aký úbohý a opustený musí byť! Ved’ okrem nás nenájdeš v okruhu siedmich i viac míľ inú rodinu, s ktorou by sa mohol porozprávať.“

„Generál Heatherstone je vychýrený vojak,“ poznamenal otec.

„Ako to, ocko, že o ňom niečo vieš?“

„Ach, deti moje,“ povedal a usmieval sa na nás ponad šálku kávy, „teraz sa z mojej knižnice smejete, ale ešte uvidíte, aká môže byť občas užitočná.“ Vstal, z police vybral zväzok v červenom viazaní a chvíľu mlčky obracal stránky. „Toto je zoznam príslušníkov indickej armády spred troch rokov,“ vysvetľoval, „a práve tu sa píše o našom džentlmenovi: ‚Heatherstone, J. B., veliteľ v Bathe’, a milí moji, ‚V. K.’, len si to uvedomte, vyznamenaný Krížom kráľovnej Viktórie – ‚kedysi plukovník indickej pechoty, 41. bengálsky peší regiment, ale teraz už na dôchodku s hodnosťou generálmajor.’ A tu v ďalšom stĺpci sa spomína jeho služba – ‚zmocnil sa Gazní a zúčastnil sa na obrane Džalalabádu, Sobraon 1848, potlačení indickej vzbury a obsadení kráľovstva Oudh. Päťkrát odporučený na vyznamenanie.’ Myslím si, milí moji, že na svojho nového suseda môžeme byť právom hrdí.“

„Predpokladám, že sa tam nespomína, či je ženatý,“ vypytovala sa Esther.

„Nie,“ odvetil otec a so sebe vlastným zvláštnym zmyslom pre humor dodal. „Asi to nespadá pod nadpis ‚odvážne skutky‘ – aj keď by sme to tam, miláčik, mohli zaradiť, veru mohli.“

Všetky naše pochybnosti v tejto otázke sa však mali čoskoro upokojiť, pretože v deň ukončenia všetkých opráv a zariadenia sídla som mal na ceste do Wigtownu

príležitosť stretnúť kočiar, v ktorom sa do nového domova viezol generál Heatherstone aj so svojou rodinou. Po jeho boku sedela staršia dáma, strhaná a neduživá, oproti mladík asi v mojom veku a dievča, ktoré vyzeralo o pár rokov mladšie.

Nadvihol som klobúk a prešiel popri nich, keď generál zakričal na kočiša, aby zastavil, a podával mi ruku. Teraz v dennom svetle som videl, že jeho tvrdá a prísna tvár dokázala vyčarovať aj celkom príjemný výraz.

„Ako sa máte, pán Fothergill West?“ zakričal na mňa. „Musím sa ospravedlniť, ak som na vás vtedy večer pôsobil trochu stroho. Odpustite starému vojakovi, ktorý strávil väčšinu života v bojovom nasadení. No ale aj tak, musím priznať, že na Škóta máte dosť tmavú pokožku.“

„V žilách nám čiastočne koluje španielska krv,“ vysvetľoval som, aj keď mi nešlo do hlavy, prečo sa vrátil k tejto téme.

„To by, samozrejme, všetko vysvetľovalo,“ poznamenal. „Drahá,“ obrátil sa k manželke, „dovoľ mi, aby som ti predstavil pána Fothergilla Westa. Toto je môj syn a dcéra. Prišli sme sem hľadať pokoj, pán West, úplný pokoj.“

„V tom prípade ste si nemohli vybrať lepšiu časť krajiny,“ prisvedčil som.

„Och, skutočne?“ hlesol. „Zrejme naozaj ide o pokojné a veľmi opustené miesto. Asi by ste sa v noci mohli dlhé hodiny túlať týmito cestičkami a nenatrafiť ani na živú dušu. Všetci?“

„Nuž áno, málokto sa tadiaľto poneviera, keď padne tma,“ povedal som.

„A netrápia vás tu ani tuláci a potulní žobráci? Žiadni trhani, vandráci ani naničhodní cigáni a im podobná čvarga?“

„Je už dosť chladno,“ prehovorila pani Heatherstonová a pritiahla si kabát z tulenej kože tesnejšie na telo. „Pána Westa navyše určite zdržiavame.“

„Naozaj, drahá, máš pravdu. Pokračujte, kočiš. Pekný deň, pán West.“